

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ пътъ въ седмицата: Сръда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдлагено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Всичко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна.

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Коста Ранковъ

Петръ С. Яковичъ на 29 Юний Петровъ-денъ, нѣма да приема гости.

Петръ Енчевъ нѣма да приема на Петровъ-денъ.

П. Н. Икономовъ съобщава, че по случай именния си день посвѣщения нѣма да приема.

Петръ Н. Маджаровъ нѣма да приема визита на 29 Юний.

ДАВА СЕ подъ наемъ една магазия, съ 8 метра лице и 10 метра дълбочина, до Централната Аптека.

За споразумѣние до г. Апостолидисъ.

3-2

Коста Ранковъ

Зафиръ Ф. Зафировъ,

Адвокати въ гр. Варна,
досегашни съдружници

Извѣстятъ на почитаемата публика и клиентала, че отъ 1-ий Май т. г. се раздѣлихъ и за напредъ ще работятъ по отдѣлно. Водението на СЪДРУЖЕСКИТЪ дѣла остава върху първия, къмъ когото трѣбва да се адресиратъ заинтересованитѣ.

3 3

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписанитѣ: Якимъ Ивановъ, Стефанъ Богдановъ, Янко Чуларковъ, Господинъ Ивановъ, Иванъ Овчаровъ и Стоянъ Ив. Стояновъ, обявяваме за всеобщо знание, че ний вече не съставляваме Комитета по събиране доброволни пожертвувания за пострадалиятъ отъ наводнението Провадийски граждани, понеже по распорѣждане на г. Варненския Окрѣженъ Управителъ този Комитетъ се растури.

Велѣдствие на горното распорѣждане, умоляваме г. г. пожертвователитѣ на подобни помощи за нещастиятъ Провадийци, да не испращатъ такива до растуриения комитетъ, защото нѣмаме възможность да ги приемаме и раздаваме споредъ желанието и назначението имъ.

Молимъ, редакциитѣ на издаванитѣ се въ Княжеството вѣстници да обнародватъ настоящето ни обявление за всеобщо знание.

гр. Провадия, 24 Юний 1897 г.

Съ почитание: Я. С. Чуларковъ, С. Богдановъ, Ив. Овчаровъ, Я. Ивановъ, Г. Ивановъ и Ст. Ив. Стояновъ.

До почитаемата Редакция на в. „Своб. Гражданинъ“, въ г. Варна.

Уважаемий Господинъ Редакторе,

Настоятелството на дружеството „Славянска Бесѣда“ — по случай смъртта на Алеко Константиновъ — въ засѣданieto си отъ 13-й миналий Май, рѣши да

открие подписка за образуването на единъ фондъ, който да послужи издаването съчиненията на оплаквания отъ всинца ни покойникъ. Съ това ний мислимъ, че ще се направи единъ скъпоцѣненъ приносъ на българската книжнина и по този начинъ ще се почете най-добъръ паметъта на незабравимия нашъ литераторъ — хумористъ. Увѣрени, че и вий ще сподѣлите тази наша мисль, ний ви молимъ най-учтиво, да ни укажете вашето съдѣйствио; като дадете гласность на настоящето чръзъ уважаемии ви вѣстникъ и поканитѣ си да взематъ участие въ откритата подписка. Пожертвованията се испращатъ или направо до настоятелството на „Слав. Бесѣда“, или пъкъ се внасятъ въ Бълг. Нар. Банка, ако се повече отъ 10 лева. Сжидеверъменно ви молимъ да отсѣждате едно малко мѣсто въ колонитѣ на вашия вѣстникъ за публикуване имената на пожертвователитѣ, които ще ви испращаме съ пожертвователното тѣжно постѣпление.

Тукъ прилагаме началото отъ списъка на пожертвователитѣ, съ молба да бжде обнародванъ.

Примето, господинъ редакторе, въвеждане за нашето дълбоко къмъ васъ почитание.

Прѣдседателъ: М. К. Сарафовъ.

Секретаръ: Д-ръ С. А. Иванчовъ.

ПОДПИСКА

Открита отъ „Славянска Бесѣда“ за издаване съчиненията на Алеко Константиновъ:

1) Славянска Бесѣда—100 лева, 2) Прѣподавателитѣ на държавнитѣ мъжка и женска гимназии въ гр. Варна—80 лева, 3) Почитателитѣ на Алеко Константиновъ отъ гр. Шуменъ 40 лева, 4) М. К. Сарафовъ—10 лева, 5) Савва А. Иванчовъ 20 лева, 6) Б. Цоневъ—10 лева, 7) А. П. Радевъ—20 лева, 8) Юр. Халбаровъ—5 лева, 9) Братя Иванови—20 лева, 10) Ив. Д. Несторовъ—10 лева, 11) Хр. Фетфаджиевъ — 5 лева.

Държавний Глава.

Той не протѣга ръка за милостиня; той не жѣне подъ слънчевия цѣп и не сѣе подъ проливния дѣждъ; неговитѣ соки не ставатъ плячка на морето; той се не бди въ тъмни зори за да ходи на стрѣлбището той не ходи съ менче въ ржка да ржи за нѣколко гропа; той не кисне цѣлъ день въ сѣдничния коридоръ за да пледира по едно нищесно дѣло; него не вдигатъ по сръдъ нощъ з медицинска помощъ; той не пълзи за да бжде назначенъ на служба; той не бива опропагентиранъ несправедно уволнение или прѣмѣстване; той не напуца нѣколко дена работата си да бле свидѣтель въ сѣда; него не малтретиратъ пателитѣ на обществената безопасность; негоита къща не се продава за дългове; котлитъ му не се изваждатъ на търгъ за данци.

Той е щастливъ, невитѣ дни сж богатки.

За него работи и грижи цѣлъ народъ.

Върху постѣта на той родъ е съградено неговото щастие. Тоза безпобѣнъ у насъ щастливецъ е Н. Ц. Височестъ, любимия ни господаръ.

Всѣкой знае, че ний харчимъ грамадни сумми, милиони левче за княза: за негово лично обдѣржане, за плати, за градини, осветления, расходки, за грдия, за празнувания, за посръщания, за позавления, за подаръци за ордени. Тая пара взема отъ народната кесия, отъ народния лъ и мжка.

Като харчимъ толкова много за Княза, ний нѣмаме право, па и длѣжность да се попитаме, добиваме ли нѣкоя полза сръщу тия огромни жѣртви? Това питане съвсѣмъ си е на мѣстото, защото никой народъ не ще бжде толкова глупавъ да създава княжески достойнства само за салтанатъ, да прахосва милиони лева само за да има измежду си единъ човѣкъ съ голяма властъ, почести и богатство безъ трудъ.

Е добръ, каква полза е ималъ прѣдъ очи българския народъ съ учредяването на княжеската длѣжность въ Държавата? Съ други думи казано, извършването на каква работа е възложилъ той князю, за която го тѣй щедро възнаградива? Отговора на тоя въпросъ ний трѣбва да диримъ въ оня законъ, който е създадъ княжеското достоинство, а именно въ Конституцията. Отъ прочитание наредбитѣ на основния законъ, относящи се до тоя прѣдметъ, ний намираме, че Княза има за най-главна обязанность да варди установения отъ законитѣ редъ въ страната сръщу възможнитѣ посръгания на властѣта, иначе казано, че Княза е натоваренъ да бди, щото правителството да не потѣпка правата на народа.

И не безъ основание народа си е отрѣдилъ такъвъ вардачъ на своитѣ права. И наистина, всѣко правителство може, за свои лични изгоди, да забрави прѣдзначаенето си: да стане мжчителъ и грабителъ на гражданитѣ, вмѣсто да способствува за благосъстоянието имъ. Отъ таково едно правителство трѣбва да се отнеме властѣта. Но кой и по какъвъ начинъ ще направи това? Въ една страна съ конституционно управление, каквато е нашата, това трѣбва да стори, прѣди всичко, самия народъ и то чръзъ вота си въ изборитѣ: ще прати въ Събранието прѣдставители, които ще поискатъ махванието на омразнитѣ управници. Добръ, но правителството съ войската, стражаритѣ и шапкитѣ, като лишава гражданитѣ отъ възможността да изразѣтъ волята си, изважда изъ урнитѣ свои орждии, свои съучастници въ кражбитѣ и насилията. Въ такъвъ случай нормалния пътъ за катурването на подобно правителство е намѣсата на Княза.

И тѣй, Княза е обязанъ да варди интереситѣ и правата на народа. Бидейки така, той е длѣженъ да бди щото изборитѣ да бждѣтъ изражение на народната, а не на войско-полицейско найковата воля; той е длѣженъ да не утвърдява единъ законъ, който противорѣчи на основния законъ; той е длѣженъ да не одобрява доклади за противозаконно растуриение на народни събрания, окр. свѣти, общ. свѣти; той е длѣженъ да не одобрява доклади за назначение безправственици и прѣстѣпници на служба; той е длѣженъ да не утвърдява неспососми за народа бюджетни надѣржавитѣ, окрѣжитѣ и общинитѣ; той е длѣженъ да иска уволнението и прѣсѣдването на чиновницитѣ, които злоупотребяватъ съ властѣта си; той трѣбва да уволни онии министри, които обществото посочва за злодѣи; той, най сѣтъ, е длѣженъ да растури онова събрание, което е станжло съучастникъ на правителство въ кражбитѣ и убийствата.

Такава е работата, която Княза е обязанъ да върши и такава е ползата, която народа е ималъ прѣдъ видъ съ създаването на княжеската длѣжность. Последната би била не само

айно вѣдна, ако извършва тая работа, не ъ извършва, защото раздно щѣхъ да се харчатъ толкова милиона лева народна пара. Но ако Кнѣза не изпълнява тая си обязанностъ, какво трѣба да прави народа? Съ други думи казано, когато единъ конституционенъ държавенъ глава, прѣстъпвайки своитѣ задължения, върши прѣстѣпленіе, кой сѣдѣ ще го сѣди. каква процедура ще слѣдва и какво наказание ще му наложи? Единъ коментаторъ на белгийската конституция, като си задава тоя въпросъ, отговаря: сѣдѣтъ е народа, процедурата е революцията, а наказанието — детронизираніето.

Министра на Финанситѣ Г-нъ Гешевъ закононарушителъ.

Въ брой 108 на в. „Огзивъ“ сѣрицнахме една статия подъ насловъ „Нѣщо по фискалнитѣ закони“, въ която се изброяватъ купъ нарушения на закони, извършени отъ нашия прословутъ финанситъ г. Гешевъ. Съ едно зачеркване на перото си г. Гешевъ е унищожилъ цѣли закони, а създакъ отъ себе си други: окръжно прѣдписаніе отъ 5 Декемврий 1894 год. подъ № 14134, именно: какъ да се цѣни барутъ; сѣщо отъ 26 Августъ сѣщата година подъ № 33610, какъ да се оценяватъ патронитѣ, фейрверкитѣ и другитѣ взривни вещества, а именно: заповѣдалъ е, да се оценяватъ всички по 10 лева килограмма и още много други такива. „Наистина, пише в. „Огзивъ“, че за тия артикули страната ни не е обвързана съ никакви международни задължения, нѣ г-нъ министра нѣма право да прави такива тарифи закони и да присвоява правата на народното събрание...“ Тия дѣйствия на г-на Гешова сѣ цѣло прѣстѣпно нарушение на конституцията и гаврение съ законитѣ на страната. Мѣчно ли бѣше, г-нъ Гешевъ, да внесете тия работи въ народното събрание и да ги узаконите? Баримъ сега за тия нѣща не се изисква никакъвъ трудъ, защото тѣзи камара, която въ една нощъ приема цѣлъ купъ законъ и, можаше и това да направи. Основния Законъ — конституцията изрично заповѣдава пазганіето на какъвто и да било данѣкъ безъ законъ, приетъ отъ Н. Събрание, а и самия законъ за митницитѣ строго ограничава министра и му запрѣтѣва да измѣнява и да създава закони. Той може само въ случай на крайна нужда, да умалява или унищожаватъ врѣменно митарственнитѣ права на нѣкои артикули, отъ които страната има необходима нужда, а не и да повишава тѣзи права както и колкото си ще и да товари населението съ неносими данѣци. Какъ да си обяснимъ тогава това самовластие на министритѣ на днешното „просвѣтено“ правителство на Н. Ц. Височество, които на лѣво и дѣсно прокламирахъ че ще введѣтъ редъ и законностъ, ще управляватъ по законитѣ въ страната и ще направятъ отъ България втора Бельгия?! Да ли и въ Бельгия министритѣ тѣй безцеремонно газѣтъ законитѣ и по прищевитѣ си когато както искатъ законодателствуватъ? Нека ни бѣде позволено да мислимъ, че днешнитѣ министри на Н. Ц. Височество, които угодицѣтъ на дербейовцитѣ си ако се случи нѣкой отъ послѣднитѣ да има интересъ отъ такива стоки, навѣрно ще измѣнятъ тѣзи си узаконения, защото не е никакъ мѣчно и да ги направятъ. И наистина, веднажъ тѣ си присвоили законодателната власть и създаватъ закони, то какво ще имъ попрѣчи и да ги отмѣняватъ когато имъ скимне? Каква аномалия!...

Не бѣхте ли Вий, г-нъ Гешевъ, който въ свещенната ограда на Народното Събрание заявихте на всеуслышаніе, че въ митницитѣ сѣщесгвуватъ краджи, че Вий ще турите край на това зло, като ги уредите и поставите на подобающето имъ положение? Годишнѣ истекохъ отъ тогава до сега, а Вий нищо абсолютно не сте направили за най малкото поне подобрѣние на тѣзи учреждения. Тѣзи ли закононарушения сѣ Вашитѣ образцови реформи, или отчисленіята на нѣкои и други нещастни чиновници — играчка въ рѣцѣтъ Ви — по каприза на нѣкои гешевтари?

Да, справедливо забѣлзва в. „Огзивъ“, че за сѣщесгвуванието на тия нѣща се дължи много на незаинтересуваността на г. г. търговцитѣ, които сѣ се ограничавали само да плащатъ колкото имъ се понеска и това е насърдавало министритѣ да беззаконичатъ; но да не мислѣтъ тези пшмеи, че това нѣщо вече ще имъ се позволява, защото, забѣлзва се, търговцитѣ не искатъ да знаѣтъ вече за такива

Гешевски узаконения и вѣрваме, ще ги турѣтъ на тѣсно, когато имъ се удаде случай.

Много сте станали смѣшни г. Гешевъ, съ вашитѣ прѣобразуванія по митницитѣ, какъвто си сте асѣл и по другитѣ работи, но на ли гешевта си вѣрви?

Вий имате финансови инспектори, които контролиратъ при другото и митницитѣ. Насъ ни е неприятно да слушаме, че тия г-да като не специалисти по тия работи, много пжти сѣ ставали още по смѣшни по митницитѣ, гдѣто тѣхнитѣ дѣйствия сѣ се ограничавали, едва ли не само да покриватъ безсѣбствитѣ дѣйствия на нѣкои протѣжирани чиновници и да правѣтъ доноси за други. Писа се и се оказа на мѣрки за искорѣняваніето на злото по митницитѣ, но вий сме убѣдени, че тѣзи мѣрки слабо ще помогнатъ, ако не се взематъ прѣдварителни други, щото злото да почне да се искорѣнява отъ главата, отъ гдѣто то происхожда.

Единъ малѣкъ съвѣтъ — при всичко че нѣмаме такива претенции, като провинциалистъ — можемъ да дадемъ на г-на Гешева: да ограда чиновницитѣ отъ всѣкакви капризи на дербейовци и др. влиятелни лица: да назначи лица специалисти въ персонала на върховната смѣтна палата, които както съвѣтницитѣ, да сѣ гарантирани и да не могатъ да се увольняватъ безъ рѣшението на Народното Събрание и тѣзи лица да испраща да контролиратъ дѣйствията на митницитѣ. Да, такива лица, може би, ще съумѣятъ да ограничатъ, ако не да искорѣнятъ злото, което г-нъ Гешевъ самъ признава, че сѣщесгвувало.

По-важнитѣ рѣшения на Варненската търговско-индустриална камара сѣ слѣдующитѣ; останалитѣ твърдѣ малко засѣгатъ изобщо благосъстояніето на мѣстното земледѣлческо население отъ района на камарата, поради които причина ги изоставяме. Напълно одобряваме и желаемъ да видимъ реализирани долнитѣ постановления:

1. Единъ важенъ въпросъ напоследѣкъ изникна у насъ, въпросъ, който засѣга бѣдѣщето на България. Касае се за направлението на образованието, което трѣбва да се даде. Досегашната наша училищна организация, която ни подготвя само държавни чиновници и лица отъ тѣхъ, долнитѣ свободни професии, не може повече да издържа критика. Бѣдѣщето на нашата страна изисква да се подготвятъ интелигентни търговци и производители. Ето защо необходимо нужно е да се даде широкъ просторъ на търговско-професионалното образование, като по този начинъ се даде възможностъ да се подготвятъ сили, които съ своя умъ и енергия бѣхъ могли да дадатъ силно развитие на производителнитѣ сили на страната и да увеличатъ общото годишно национално производство.

Като взе всичко това прѣдъ видъ, камарата рѣши:

а) Да потвърди рѣшението си взето на 9 Априлъ 1896 год., относително откриваніето на едно търговско училище въ гр. Варна и едно земледѣлческо въ Българска Добруджа, като моли настоятелно Министерството на Търговията и Земледѣлието да открие и едно търговско училище въ Бургасъ.

б) Да помоли Министерството на Търговията и Земледѣлието да изработи въ съгласіе съ Министерството на Народното Просвѣщение наредбитѣ, прокарването на които да даде ново направление на народното образование, като се подготвятъ младитѣ поколения за производително полезенъ трудъ, а не за чиновници.

„П. Съ окръжно писмо отъ 12 Май 1897 год. подъ № 1443 Министерството на Търговията и Земледѣлието внесе единъ списѣкъ на сурови материали, внесаніето безъ мито на които е било поискано на основание закона за насърчение мѣстната индустрия. Прѣдъ видъ на това:

1) че страната, катъ неразвита въ економическо и културно отношение, не дава нуждитѣ елементи за създаваніето у насъ на една едра фабрична индустрия;

2) че специалнитѣ покровителства и облегчения като поставятъ въ превилитирировано положение извѣстни само индустриалци и фабриканти, жертвуватъ интереситѣ на голѣмото мнозинство въ интереса на нѣколко единици;

3) че въобще покровителственната политика, заведена у насъ специално за създаваніето едра машинна индустрия, съсипва потребителитѣ, както и земледѣлческия слой отъ населението, което съставлява 75% отъ общото население на страната, като обезцѣнява земледѣлческитѣ продукти сравнително индустриалнитѣ;

4) че тази покровителна политика, като прѣвѣжда въносѣтъ на външнитѣ произведения, ограничава и нашия износъ на сурови произведения, а съкращението на националния обмѣнъ дѣйствува реакционно върѣзъ културното развитие на страната;

5) че отъ друга страна, ако вмѣсто повдиганіето индустрията, правителството употребѣше всички усилия за повдиганіето земледѣлието и благосъстояніето на земледѣлческия слой, туй повдиганіе благотворно би се отзовало върѣзъ повдиганіе на търговията и жизнеспособнитѣ занаяти, камарата рѣши:

а) Да се искаже противъ всѣко специално покровителство и обѣгчение на мѣстнитѣ индустриалци и, ако се позволява вноса безъ мито на разни артикули и то само на такива, които не се произвеждатъ въ страната, то да се позволява въносѣтъ имъ безъ разлика за всичкитѣ Български граждани; и

б) Понеже Министерството на Търговията и Земледѣлието иска мѣстнитѣ на камарата по пропусчаніето безъ мито на артикули изложени въ специаленъ списѣкъ, приложенъ при окръжното писмо № 1443, да се назначи една пегочленна коммисия, която върѣзъ основа на горното начало да състави списѣка на тѣзи артикули, които за сега да се пропускатъ безъ мито, като се задѣлжи да прѣдстави заключеніята си прѣвъ идущий Септемврий.

По явно гласоподаване и прѣдлаганіе отъ бюрото избрахъ се слѣдующитѣ лица за коммисия: г-да Ст. Ивашевъ, Илия Христовъ, Г. Желевъ, Т. Петровъ и Н. Дафиновъ.

III Прѣдъ видъ на това:

1) Че подобрението скотовѣдството е особено важно за нашата страна, за да може съ успѣхъ да се изнесатъ животински произведения;

2) Че до сега скотовѣдството не е било предметъ на грижи, освѣнъ въ подобрение едрия рогатъ добитѣкъ и коневѣдството, тогасъ когато подобрѣние овцевѣдството, макаръ и особено важно прѣдъ видъ ползитѣ, които дава отгѣлѣдваніето на овцетѣ, е било занимарено;

3) Че подобрѣние овцевѣдството вънъ отъ това че дава възможностъ да се подобри положението на земледѣлца, помага и за заражданіето на извѣстни индустрии,

Варнен. Търгов-индустриална Камара рѣши:

Да се прѣпорѣча на Министерството на Търговията и Земледѣлието откриваніето на единъ заводъ за овце въ гр. Карнобатъ, който да бѣде распространителъ на овце отъ добра порода и мека вълна.

Всичко това ще остане — „Черно слово на бѣла книга“.

ВЪЗВАНІЕ.

Отъ Българ. Дружество на „Червения Кръсть“ къмъ жителитѣ на Княжеството.

Съотечественници и съграждане!

Ужасна е картината, която въ настояще врѣме прѣдставлява наводнението въ страната ни! Широки пространства на животъ и трудъ човѣшки залѣни и отвлѣчени въ бездната на водитѣ; цѣли градове: Габрово, Дръново, Севлиево, Ловечъ, Бургасъ (ами Провадия? р.) и др. въ вода плуващъ. А Видинъ? тозъ историкъ-борецъ на България съ катастрофата се бори — борба може би на загинване! Неговитѣ трудолюбиви и патриотични жители въ врѣмето на войнитѣ не сѣ търсили спасение вънъ отъ неговитѣ стѣни, а днесъ за спасение и помощъ вѣкатъ. Ами колко ли села? — тѣ ще сѣ много. Всичкитѣ ония примамливи кѣтове на трудолюбивия български животъ по брѣговетѣ на Дунава, Марица, Янтра, Вита, Лома, Осма — като димъ чернитѣхъ надъ водитѣ.

Съотечественници и съграждане!

Наводнението въ страната ни е страшно — незапомнено до сега. Неговитѣ щети и бѣдствия за сега сѣ неисчислими: то е оставило и ще ни остави още съ хиляди семейства — наши братя — безъ покривъ, безъ хлѣбъ и безъ дрѣвѣ. Колко страдалци сѣ останали сега на пѣтя и по усонѣтъ, очаквающи помощъ отъ насъ, тѣхнитѣ братя, неспалтивши нѣхната зла участъ.

Прочее, къмъ дълѣ човѣшки! да се прѣтчемъ на помощъ на нашитѣ братя бѣдствующи отъ наводнението и да имъ помогнемъ кой съ каквото може: „Всѣко даанне благо“. Нека въ случая познаемъ нашитѣ длѣжности въ думитѣ на своето писаніе: „Въ прието врѣме послушахъ тя, и въ день на спасение помогнахъ ти“.

Прѣдъ видъ на това общественно бѣдствие Бъл-

гарсието Дружество отъ „Червения Кръсть“, съ разрѣшеніето на правителството, открива подпомагане на пострадалиятъ жители въ Княжеството отъ наводнения, за която цѣль то приканва всички свои клонове въ провинцията да се организиратъ и веднага да започнатъ да събиратъ волни пожертвувания: въ венци, паи и пр. — въ каквото имъ се даде отъ човѣколюбивото население за пострадалиятъ отъ наводнението.

Въ градоветъ и селата, гдѣто дружеството нѣма клоновъ — умоляватъ се мѣстнитъ общински власти и човѣколюбивитъ граждани да образуватъ съ разрѣшеніето на мѣстнитъ власти (?) врѣмenni комитети за събиране волни пожертвувания за пострадалиятъ отъ наводнението.

Всички помощи, каквито и да сѣтъ, ще се събиратъ по установени листове (погани) на българско дружество отъ „Червения Кръсть“, и то само отъ дружеството и признатитъ за тая цѣль комитети.

Съ раздаването на помощитъ ще се распоредда само централното управление на българското дружество отъ „Червения Кръсть“, и нѣкой другъ. Събранитъ сумми да се вписатъ въ мѣстнитъ ковчежничества, бирничества и землѣделчески каси на името на Българската Народна Банка за смѣтка на Червения Кръсть въ София — за бъдещиотъ отъ наводнението.

Клоноветъ на дружеството и комитетитъ ще съобщаватъ своевременно въ управлението на дружеството, въ София, за всичко какво събератъ и само по указанията на управлението ще се распореддатъ съ събраното.

Умоляватъ се почитаемитъ редакции на всички български вѣстници да обнародватъ въ листоветъ си, колкото пакти намѣрять за възможно, настоящето въззвание.

София, 2-й Юний 1897 год.

Настоятелството на Българското Дружество „Червения Кръсть“.

Скъпий ми Министре-Прѣсѣдателю!

Едно, колкото неочаквано, толкова и голѣмо нещастие тѣжко нападна нашата земя тая година, по причина на проливнитъ дъждове, които прѣзъ нѣколко седмичного си продължение, наводнихъ цѣлото пространство въ държавата ни. Рѣкитъ излѣзнихъ по необикновенъ начинъ отъ вѣнъ брѣговетъ си, и нашлнихъ долнитъ и покрихъ полегата съ вода; цѣли планински върхове се смъкнахъ и направихъ забѣлжителни врѣди на населението по жилищата му и посѣвитъ му; градоветъ и селата покрай Дунава прѣтърпѣхъ твърдѣ голѣми поврѣди; пространитъ ни полета, покрити съ плодородни посѣви, съвършено сѣ унищожени. Прѣзъ всичкото врѣме на моето дълго царуване не се е случило, щото наводненията да сѣ правили такива огромни загуби на общественитъ и частни имоти.

Загриженъ отъ това нещастие, което се косва до участъта на едно голѣмо множество землѣдѣлчески семейства останали днесъ безъ жилища, безъ храна, а много изъ тѣхъ лишени и отъ двѣтъ, азъ свикахъ Министерския Сѣвътъ, за да му изложя моитъ възгледи и желания и да му поискамъ сѣвътъ, защото страданията на любимия ми народъ произзаватъ всѣкоги твърдѣ чувствително и дълбоко сърдцето ми, и подиряхъ срѣдство, тоя част да ги облѣгчя, не само посредствомъ помощта, за общо притичание на помощъ отъ страна на състрадателнитъ лица, нѣ и посредствомъ исканіето ми отъ съществуващитъ за подобни случаи учреждения, които иматъ грижата за подпомагане нещастнитъ прѣзъ врѣмето на това имъ трудно положение.

Отъ двѣтъ съществуващи учреждения, прѣдзначени за подпомаганіето за онещастенитъ отъ силитъ на природнитъ стихии, по новото — това отъ 1895 г., което носи името на Кралицата и моего, притяжава забѣлжителни количества, нѣ то бѣше съставено само за да подпомага пострадалиятъ отъ суша, която често се случаваше въ Кралството; съставеното пъкъ прѣзъ 1887 г. за пожари и наводнения, не можа да се развие въ достатѣчни размѣри, щото отъ приходитъ му да могатъ да се облѣгчатъ толкова голѣмитъ и общи загуби.

Рѣшихъ, слѣдователно, да подаря отъ цивилната си листа 200,000 лева на главното дружество за помагане пострадалиятъ отъ пожари и наводнения, за да може да се притѣче то на помощъ на ония, които сѣ пострадали отъ тѣзи нови нещастия. Като се съедини това количество съ онова, което притѣжава

дружеството за пострадали отъ пожари и наводнения, първитъ и бързи нужди на пострадалиятъ, надѣвамъ се че ще да могатъ да се удовлетворятъ. За послѣдователнитъ нужди могатъ да се заематъ пари отъ учреждението „Карлъ-Елисавета“, а пъкъ правителството ми ще да прѣдложи на законодателнитъ тѣла источинитъ, отъ които ще могатъ да се повърнатъ взетитъ въ заемъ и израсходвани пари.

Въ такива дни на нещастие всички снове на държавата сѣ биде още отъ старо врѣме съединени и въ мисли и въ дѣла, за да облѣгчатъ болкитъ на пострадалиятъ отъ немощиства сѣдба. Не се съмнявамъ, че и въ тоя случай ний ще слѣдваме прѣднитъ си благородни дѣла.

Министерския сѣвътъ ще да прѣдложи въ не продължително врѣме най-сгодното устройство и подходящи начинъ, съ помощта на които всички да се притечеме въ помощъ на пострадалиятъ нещастници.

Приеми, скъпий ми Прѣсѣдателю на Министерския Сѣвътъ, увѣреніята на моитъ чувства отъ високо почитание, което имамъ къмъ тебѣ.

Букурещъ, 6 Юний 1897 г.

Карлъ.

Б. Р. Ний не можемъ да не искажемъ най дълбокото си уважение къмъ тоя Държ. Глава, който тѣй присърце се отнася къмъ народнитъ нещастия. Ако нашия князь е тѣй много заетъ съ дипломатическитъ си пѣтувания, то защо не го съумясатъ просвѣтитъ му сѣвѣтници. Ний питаме влечугитъ около правителственитъ вѣстници: „Прогрессъ“ и „Миръ“ каква сума мисли да отпусне любимия ни Господаръ за възлюбления му народъ, пострадалъ отъ наводненията?

На гробищата.

(воленъ прѣводъ отъ русски).

За расходка изберете
Гробищата на града,
Тамъ безъ трудъ ще извлечете
Много полза, господа.

Тамъ почитатъ боговетъ —
Ангели все тамъ лѣжатъ,
Въ всѣки надписъ вий четете
И за честностъ аттестатъ.

Тамъ лѣжатъ бащи примѣрни,
Тѣхний трудъ свѣта цѣни:
Пенси немощѣрни
Взиматъ тѣхнитъ жени...

Но не виждате тамъ тия,
Чийго рожби бѣжатъ отъ гладъ.
Гдѣ сѣтъ? — Тѣ въ немотия
Се наказватъ въ свѣтътъ.

Его и съруги върни,
Образци на доброта,
Искренни — нелицемѣрни,
Спятъ спокойно подъ прѣстъта.

Гдѣ сѣтъ глупавитъ кукли
На съврѣмешний развратъ...? —
Тамъ ги нѣма! не на пукъ ли,
Тѣ въ живота се въртътъ?

Тамъ се вдигатъ и могили
На прославени борци,
Що на правдата служили
Безкористно катъ светци.

Гдѣ сѣтъ злоститъ тирани
И народнитъ крадци? —
Тѣ въ живота сѣ събрани,
До единъ сѣ голѣмци.

Тамъ лѣжатъ таланти дори
И велики умове,
Громкий надписъ ни говори
За блестящъ имъ трудове.

Но бездарнитъ кѣдъ сѣтъ,
Та отъ тѣхъ нѣма слѣда? —
Тѣ въ свѣта душѣтъ прогресса,
Тѣпчатъ нашта свобода.

И тѣй, моля, посѣтете
Гробищата край града,
Тамъ безъ друго шъ извлечете
Туй сѣжденье, господа:
Всичко честно, идеално,
Въ черната земя днесъ тѣй,
Подлито, мерско и кално
Живо-здрaво си живѣй.

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВЪТРЕШНИ.

Нѣкои сливенски граждани се питатъ като подъ какви условия се ползува прѣсѣдателитъ на тукашниятъ сѣдъ отъ кѣшнитъ мобили на г-жа Елена Видева, която се обвинява въ опитъ за убийството на мъжа си, чрезъ застрѣлване, който пакъ се обвинява въ лукаво банкрутство, подпалване на дюкяна си, кражба на прѣдмети пакъ изъ дюкяна си, които произшествия — по общественото въ Сливенъ мнѣние — иматъ тѣсна свръзка съ станалия опитъ за убийство. Нѣкои граждани пъкъ *говорятъ* за нѣкакви ортаклѣци мѣжду нѣкои адвокати и прѣдприемачи съ единъ отъ тукашнитъ магистрати. — Блажена епоха за гешетаритъ!

— На 10-й того се гледа едно углавно дѣло въ Слив. Окр. Сѣдъ, въ което мѣжду другитъ, адвокати като защитникъ на одного отъ обвиняемитъ участвувалъ народника Папанчевъ. Дебатитъ на това дѣло бѣхъ оставени за слѣдъ обѣдъ; врѣмето настѣпи; сѣдѣтъ и другитъ участвующи по дѣлото си забѣхъ мѣстата, а защитникътъ Папанчевъ го нѣма! Обвиняемия плаче, вика, моли се, заявява съ жаловитъ гласъ, че е заплатилъ на Папанчова, кѣдъ е та го нѣма — на което сѣдѣтъ не обърна внимание и, за което, разбира се, ние го похвалихме. Едва слѣдъ прочитаніе вердикта, господство му благоволи да дойде да изпълни свещенния си дългъ срѣщу онова лице, паритъ на което взелъ прѣдварително. Дѣлото се свърши и Папанчевъ ни лукъ ялъ, ни на лукъ мерисалъ — както се казва — за отсѣтствието си, т. е. за гдѣто остави клиента си безъ защита. Ний очаквахме отъ сѣда да се запази на висотата на положението си и, за тая му небрежностъ къмъ обизанности му, да останови да се възбуди дисциплинарно прѣслѣждане срѣщу него, нѣ това не стана, вижда се, понеже Папанчовъ е прѣсѣдателъ на клуба на Народната. — Ний обръщаме вниманието на прокурорския надзоръ по тоя случай и ще очакваме резултата му.

— Справедливостта го изисква да зарегистроване въ вѣстника, че въ послѣднитъ наводнения инспектора на Руссе — Варненската желѣзнопѣтна линия г-нъ Каракашевъ е развилъ особена дѣятелност за прѣдпазване редовното циркулиране на влаковетъ. Както се учимъ, той, съ рискъ на живота си, непрѣстанно се борилъ съ водитѣ и на много опасни мѣста реголятора на машината самъ управлявалъ.

— Интересно е да се направи нуждното изрояване отъ статистическото ни бюро на убийствата въ Т. Пазарджикски окръгъ и да се сравни, да ли убийствата извършени прѣзъ консерваторската епоха въ тоя окръгъ не надминаватъ ония, извършени прѣзъ годинитъ 1866 до 1877, когато имаше възстание тамъ прѣзъ турско врѣме. Нѣкои съврѣмешници твърдятъ положително, че тогава не е имало толкова убийства. Има си хасъ!

— Столичнитъ вѣстници съобщаватъ, че министръ Стояновъ истеглилъ 50 хиляди лева отъ хазната и заминалъ за странство да придружава Князътъ въ расходкитъ му по приятелскитъ дворове. За да бжде *салтаната* по блескавъ трѣгналъ и Восиния министръ Полковникъ Ивановъ, разбира се, и той съ порядѣчна сума въ джеба отъ държавния ковчегъ. Тупайте да тупаме „брашнения“! Той пуца още.

МѢСТНИ.

Полицейскитъ стражари № № 86, 71 на 22-й того, часа кѣдъ 4½, задърпватъ всредъ пѣтя единъ войникъ отъ тукашния полкъ и искатъ да го откаратъ въ участѣка. Войника се опира и вика: „ако съмъ въ нѣщо виноватъ, хайде да идемъ въ казармата, а не въ участѣка“. Но нашитъ стражари отъ дума не разбиратъ, колко по вече отъ законъ и распореджане, и дърпатъ войника. Свърятъ пискунитъ и сто че ставатъ трима срѣщу единъ. Най-сетнѣ единъ отъ стражаритъ кипва, изважда си сабята и ранява войника въ ухото. Пуста епоха, сѣ уши

ръжи! Бликнж кръвъ и околнитъ хора се спустихъ на помощ. Войника, взетъ на ръцъ, се отведе въ участъка. Горко му!

— Младо едно стражарче, чървено, здраво, на около 20—25 години, води за ръката едно чървендалесто момче съ кжси панталони, като да е ученикъ отъ отдѣленията. — „Защо си уловилъ това момченце и кждъ го карашъ?“ — пита единъ отъ гражданитъ. — „Карамъ го въ участъка“, подемихнжко отговори стражара, като въ сжщото врѣме се заглежда въ запитвача въпросително? . . . „Не, не,—кажи какво прѣстѣпление е направилъ дѣтето“ се запитва повторно стражара ужъ сериозно. — „А бе, то е дѣтето на г-на управителя; води го дома“ — отговори усмихнжко стражара и го понесохъ мжтнитъ кждъ мусаллата, на-долъ. Анджакъ, стражаринъ! Браво на курсовата полиция на безкурения градоначалникъ „прѣданныя въ Икономъ“!

— По случай пристигането въ градътъ на г-на Згурева, главний секретаръ при Министерството на Правосъдието, Прѣдсѣдатели на Сждътъ въ работнитъ часове се намира въ кабинета си и дава достѣпъ на всички, които се явяватъ съ молби да отиватъ при него. За това, съобщаваме на всички ония, които отдавна държатъ прошенията си въ джебоветъ, защото г-нъ Прѣдсѣдателя не можалъ да ги приеме, било за това, че въ опрѣдѣленитъ часове за приемане се намиралъ при него на разговоръ нѣкой отъ сжднитъ, било за туй, че той трѣбвало да надзирава, работницитъ кога миятъ помещението на Сждътъ, да се възползуватъ отъ нахожданието въ градътъ на г-на Згурева и да си даждъ молбитъ.

— Научаваме се, че г. Инспектора на Руссо-Варненската желѣзно-пжтна линия е взелъ инициативата да построи една линия отъ гарата до двора на митницата, за да можтъ вагонитъ да се закарватъ до митницата и товаритъ тамъ. Съ това ще се създаде още едно отъ важнитъ улеснения за трафика на тая линия.

— Народния (?) Прѣдставитель Ив. Лиловъ, кс-то отъ нѣколко врѣме се расхожда изъ града ни по нѣкакви си консерваторски спекули и прѣговорвалъ съ чужди търговски кжщи за сключване градския четиримилionenъ заемъ, (Кмете, пази се отъ такива услужливци, защото ще те качатъ на купата—Лиловъ и четиримилionenъ заемъ!!!) се особено отличилъ въ край морската градина прѣди нѣколко дни. Въ това публично мѣсто той нанесълъ съ юмруци и бастонъ удари на служителъ при бюфетъ Стоянъ К. Стояновъ. Научаваме се, че послѣдния се отнесълъ за удовлетворение въ сждилището и написалъ за свидѣтел събсѣдницитъ на г. Лилова, а именно семейството на г-на Начева и други нѣкои очевидци.

— Въ понеделникъ 30 Юний 10 ч. сутринтъ, въ Женското Читалище „Саморазвитие“ ще има четение за *Всичитането на характера*. Умоляватъ се почитаемитъ гражданки да заповѣдатъ и, които желаждъ, да се запишатъ за членки.

ДОПИСКИ.

Каварна, 22 Юний 1897 г. Непрѣкъснатитъ дждове немалко поврѣдихъ хранитъ въ цѣлата околия; но мъглитъ, които надихъ тука на 8, 9 и 10 т. м. прѣмногъ упропастихъ посѣвнитъ: загубитъ може да се считатъ 80 на 100, особено въ тритъ общини — Каварненска Сюлюманлъшка и Дуранкуланска. Ето подробно какъ стождъ хранитъ: *кари-калчакътъ* и *колосътъ* иматъ загуба 20%, останалото, пълно съ главня, чалдисано и съдържа кучи (празни) зърна; *Ямболското* и *Кари-башакътъ* изглеждатъ като да се по-добрѣ, но и тѣ сж пълни съ главня. Загубата отъ тѣхъ с—30%; *чм-микътъ* намѣсти легналъ въ земята понаренъ и изгнилъ, на мѣсти не хваналъ зърно. Загубата отъ него възли-за до 40%.

Земледѣлцитъ се благодарждъ, ако оцѣтѣе и останалото. Но при тия чести дждове, които прѣвълияватъ отъ врѣме на врѣме, болѣтъ се да не би хранитъ да се поврѣдждъ или изгниждъ на снопи и тогава *маждъ е сигуренъ*.

Най-големата мжка на земледѣлцитъ сега е: прибирането на хранитъ, които сж паднали обржкани

прѣлетени съ най-лошитъ трѣви. Машинитъ, съ които бжше привикнало населението да си служи, сега не ще можатъ да работятъ. Всичко ще падне на ръцѣтъ на жтваритъ, които татѣва ги нѣма още и колкото ги има мъчно се откупуватъ; тѣй ги тѣ искатъ отъ 20—25 лева на кило, спрѣтъ за 5 миника посѣто прѣстранство. Ако не се даде улеснения отъ гдѣто трѣбва при поженяването, жтваритъ ще прибератъ прихода на земледѣлцитъ.

Шуменъ, 23 Юний 1897 г.

Наводнението и нашия градъ не пощади. Най-многъ пострада еврейската махала. Малката ръка „Боклуджа“ се бѣ прѣобржкла на цѣлъ Дунавъ. Между завлеченитъ отъ наводнението кжщи е и кжщата на земледѣл. касиеръ В. Н. Кожухаровъ. Властитѣ и тука бездѣйствуважъ: никой не се погрижи за прѣдотвратяването на злото. Ако нашитъ голѣмци бихъ си развалили кефътъ за малко нѣщо, поне загубитъ отъ наводнението не щѣхъ да бждатъ въ такъвъ размѣръ. Вѣдъ, тука има цѣла пионерна дружина, която, ако бжше поканена, можаше да помогне цо-годѣ. Нъ, кой да ѣхъ покани? За такова нѣщо иска се умъ, а пжкъ нашия голѣмецъ държи го за избори, махзари и по организиране на окаялата „Народняшка“. Пожарната команда, която се състои само нѣколко души, едвямъ на третото наводнение (2-й Юний) се показа на лице и то когато се появи опасността, че ще се завлѣкжтъ кжцитъ на нѣкои отъ „нашитъ“. Разбира се, защо сме на власт, когато не можемъ да се възползуваме отъ богатата ѣ; оппозиционеритъ сж вънъ отъ всѣкакъкъ законъ, помощ и човѣщина. . . Чисто по байганйовски!

Наводнението въ нѣкой отношения докара *удоволствие* и полза, особено на Общин. Управление, което заграби хорския материалъ отъ съборенитъ кжщи и го продава за въ полза на общин. касса. Пострадавшитъ отиватъ въ кметството, да си искатъ материала, а градскитъ натурници се подсмиватъ съ тѣхъ и ги запитватъ: „бѣхъ ли *дамосани* киришитъ и дѣскитъ на кжцитъ ви!“ Хасалъ споредъ поговорката: „единъ гледа свадба, други — бравда“. Сега мнозина сж се обржжали въ сждилището и ще видимъ до колко общ. управление има право да присвоава материалитъ отъ разрушенитъ въ врѣме на наводнение кжщи. (Много ще се прозаяватъ около вратата на сждилището, щомъ не сте отъ „нашитъ“. б. р.)

Има обаче друго, по-важно нѣщо отъ това, което е припятило г-на кмета Тодоровъ о стѣната, та се чуди какъ да се спаси. Ето въ що се състои работата: отъ наводненията и силнитъ дждове се съборихъ стѣнитъ на джамии, вакухски кжщи и дюкени, които, споредъ утвърдения вече планъ на града, подлѣждатъ на събаряние. Кметството се распорѣжда за расчистяването на тия джамийски сгради и джамии, а турското население, подучвано и подстрѣквано отъ извѣстния *Кезимъ-заде* (нар. прѣдставитель!) и другари му Неджибъ-бей, не само не позволява да се съборждъ, нъ и настоятелно иска да ги поправи и въздигне. Кмета ужъ бжше се распорѣдилъ да се съборждъ и расчистждъ гнилитъ сгради, нъ веднага спре заповѣдитъ си и работата стои тѣй, че самъ г. Тодоровъ, кметътъ, влѣзе между чука и наковалнята. Прѣдставете си, каква дързостъ отъ страна на спемѣнитъ турци — да се явждъ въ кметството и да искатъ отъ г. Кмета да спре заповѣдитъ си за събаряването, *защото иначе щѣлъ да пострада* (?) Кмета, най-сетнѣ, се рѣшилъ да имъ отговори *по български*, че ще изпълни всичко каквото е рѣшено и утвърдено, ако ще би да рискува да бѣде бламиранъ отъ съвѣтницитъ-турци. Неджибъ-бей си позволилъ да му повърне съ думитъ: „Атъ чекедженсъ сенинъ ерине!“...

И тѣй работата се прѣвустановлява. Обаче Неджибъ и Кесимъ не мируватъ. Тѣ сж просто повилнелп. Съ тѣхъ заедно е и мюфтията. За да ги видждъ Българскитъ граждани какви хора сж тия отъ турско врѣме още дѣребейовци, испращамъ за публикуване телеграммитъ имъ до министритъ Стоиловъ и Бевевъ: първата подписана отъ двамата, а втората само отъ мюфтията.

Министру на Външитъ Работи, коише Министру Вътрѣш. Работи.

Градското Управление рѣшително иска събаряването двѣ джамий, защото по плана отивали въ улици третестепенни, които още нѣма да регулира. Велѣдствие наводнението Общ. Управление има да разнася много голѣми сумми за поправка на главнитъ улици и други, тѣй щото въпроситъ улици може и трѣбва да се регулиратъ *подиръ 10 години*. Събаряването сега джамийтъ причинява голѣми религиозни накръивания, понеже населението околно оста безъ мѣсто за служе-

ние, а наводнението и бѣдността му го лишава отъ възможността сега да прави нови джамии. Отлагането събаряването имъ нищо не врѣди планъ, а е полезно и благотворно (?) за населението. Нашитъ молба за отлагане управлението не взема внимание; отъ името на турското население молимъ застѣпането Ви за отлагането събаряването, съ което ще се избѣгнждъ и безполезни скандали (!!!), защото населението мюсюманско е рѣшено да не отстъпва (???) сега . . .

София. — Министр. Външ. Работи.

Градското Управление настоява събаряването двѣ джамии, безъ необходима нужда. По длѣжностъ мождъ распорѣждането Ви за спирането събаряването, което да иска кметството отъ мене, при взаимнѣ съгласие, когато стане необходимо, *за да се избѣгнждъ неприятноститъ и непрѣдвиденитъ стѣлкновения* (!!).

Тия телеграмми сж прѣинтересни. Стоиловъ може да ги счита, като дипломъ за громкитъ побѣди и епохални дѣла. Тѣ сж още знамение на консерваторската епоха! Да иматъ кураждъ двама, *опрѣстени народни унитетели*, тѣй дързко да телеграфиратъ на Български министри, да подстрѣкватъ мюсюманското население на „*безполезни скандали*“ и да твържджъ, че Турцитъ, българскитъ граждани — сж рѣшени да не отстъпватъ (?) *сега*, — какго означава всичко това, когато пжкъ нашитъ братя въ Македония и Одринско се третиратъ като безправни рай? . . . Но не, така и трѣбваше да стане, защото министръ Стоиловъ, като се поведе по умѣтъ на тукашнитъ гарги — консерватори, не можаше да иде на друго мѣсто, освѣтъ на гноя.

Ще ви явждъ развѣската на тая шуменска трагикомедия!

— „Подигравка съ „Папанчевия“ Законъ за печата и отъ самитъ „народняци“.

Стопанина на сп. „Искра“ г. В. Юрдановъ нѣма нито срдѣно образование, нито висше. Слѣдователно, нѣма правото, спорѣдъ „Папанчевия“ Законъ, да издава вѣстникъ или списание. Вѣтъ да се гледа на това, г-нъ Юрдановъ, види се, ослоненъ на обстоителството, че е отъ „народната“, продължава да си издава списанието подъ свое отговорничество. Още прѣзъ мѣсецъ *Февруарий 1896 год.* тукашното прокуратство го е дало въ сждъ, но едвямъ онзи день г. Юрдановъ биде ослоненъ отъ Мировий сждия на 10 лева глоба! А отъ даванието му въ сждъ до сега, въ продължение на 16 мѣсеца, г. Юрдановъ — подиръ даванието му въ сждъ, — продължава да е отговорникъ на „Искра“ но за туй не се даде въ сждъ. Той и сега е още отговорникъ. Така щото съ 10 лева глоба се уравни въпроса.

Като е дума за редактора на „Искра“, мислждъ, че не ще е безинтересно да Ви съобщждъ, че „новата епоха“ за него е най-плодовита. Той е билъ назначенъ Библиотекаръ въ Екзархията, като сжщеврѣменно му било възложено редактирането на списанието „Духовна Библиотека“. Като библиотекаръ, по бюджета, му се плащала 4000 *зл. лева* годишно и за редакторството му на „Д. Библиотека“ му се плащало отдѣлно възнаграждение. Освѣтъ тия си задлѣженя, Г-нъ Юрдановъ, продължава да си издава списанието „Искра“ въ Шуменъ; държи и управлява печатницата и книжарницата си. Отъ назначаването му библиотекаръ въ Екзархията до сега, г. Юрдановъ, стоя въ Цариградъ, само мѣсецъ врѣме, слѣдъ което си дойде въ Шуменъ, отъ гдѣто *урѣжда библиотеката на Екзархията*! Не е ли блаженна „новата епоха“ за г. Юрдановъ?

Нѣкои казватъ, че Екзархийския Инспекторъ г. Лазаровъ билъ фаворизиралъ Юрданова, поради което послѣдния отъ Шуменъ управлява Екзархийската библиотека. Азъ само съобщавамъ факта и оставамъ читателитъ Ви да правждъ коментаритъ“.

До редакцията на в. „Сливенъ“, „Нар. Права“ „Свободенъ Гражданинъ“.

Въ брой 187 стр. 3, колона I е, напечатано едно антрафиле, подъ надсловъ: „Бюро за анонимни писма“, въ което се говори, че въ гр. Сливенъ било съставено нѣкакво си бюро за писане и испращане анонимни писма до министритъ въ София, въ които сж нападали и невѣрни нѣкои чиновници и обществени (!) дѣатели въ гр. Сливенъ. — По-нататъкъ се говори, че тия писма биле подписвани така: единъ вашъ приятелъ, единъ доброжелателъ, единъ членъ на народната партия, единъ партизанинъ на правителството, вашъ съмишленникъ и пр. и — че това бюро било съставено отъ адвокатитъ Нейова, Константинова (по всѣка вѣроятностъ Апостолова, защото тукъ има адвокатъ К. Апостоловъ, а не Константиновъ, но вижда се, безсъвѣстния писачъ на антра-

Филето се е срамувалъ — до колко може да чувствува срамъ — да каже Апостоловъ, защо, всички, ония, които познаватъ г. Апостола, знаятъ, че той не притежава ония ниски качества — които притежава писача на антрафилето — щото да си служи съ анонимни писма — Дограмаджиева и Вичева.

На тая гнусна клевета — каквато може се срѣща само въ в. „Сливенъ“, редактиранъ отъ известния Папанчевъ — ще каже: 1) че подобно бюро съществува само въ гнилитъ мозъци на писачитъ около в. „Сливенъ“; 2) че азъ не съмъ отъ съединителската клика, та да ме е страхъ отъ подписа ми; 3) че когато и противъ когото и да съмъ се оплаквалъ за беззаконни и др. дѣйствия, то съмъ излизалъ винаги съ подписа си; 4) че азъ не пишехъ зима съ анонимни писма до нѣкои евреи — търговци въ Сливенъ, въ които имъ се казваше, че ако на опрѣдѣленото мѣсто и врѣме не турнатъ известно число наполеони, щели да бѣдѣтъ хвърлени въ въздуха съ динамитъ, а извѣстно е, че съ динамитъ и кринки располагатъ само Съединителитъ, а съ ятагани — Консерваторитъ; 5) че азъ не съмъ писалъ въ в. „Сливенъ“ оная статия, въ която авторътъ ѝ излъ всичкитъ си съединителски гнѣвъ, клевета и обиди — които могатъ да излѣзатъ само отъ перото на съединителската тукъ клика — противъ застрашенитъ тукъ търговци — евреи, за гдѣто се оплакали управителю, — отъ което слѣдъва, че писачитъ около в. „Сливенъ“, както и тайфата имъ, сѣ съучастници по писанieto на всѣкаквъ видъ анонимни писма; 6) че азъ не пишѣхъ на Д-ръ Мирковича и други лица анонимни писма съ застрашаване, че ако на Гюртъ-чюшме не оставятъ 200 наполеона, ще бѣдѣтъ съсечени и пр. по срѣдъ улицата; а ги пише тайфата указана въ п. 5, както се изрази една госпожа при разгледане едно углавно дѣло въ окр. сѣдъ; 7) че азъ не пишѣхъ само на себе си анонимни писма, въ които да се застрашавамъ, че ако се не изселя изъ Сливенъ ще бѣдѣ съсеченъ на улицата; най-послѣ 8) азъ съмѣтамъ за крайно унижение да се подписвамъ — не даже и анонимно да е — за членъ на нѣкаква си народна партия, или за съединителския партизанитъ, понеже и еднѣ ятагани и кринки.

така и азъ имѣхъ около в. „Сливенъ“ около 100 анонимни писма, въ които си съмѣтамъ за хора безхарактерни.

Сливенъ, 14 Юний 1897 год.

Д-ръ Нейовъ.

Бургасъ. Бургаскиятъ вѣстникъ „Вима“ въ единъ отъ послѣднитъ си броеве публикува една статия, чрѣзъ която опрѣкава родителитъ на нѣкои дѣвци отъ гръцката колония затова, че допуснали на дѣцата си да посѣтватъ французкото училище въ градѣтъ ни, да взиматъ участие въ католическо-религиознитъ процессии и да пѣятъ съ другитъ ученици, като прибавя, че родителитъ много по-добрѣ би направили да испращатъ чадата си въ гръцкитъ училища, гдѣто тѣ щѣли да получатъ нужното народно и морално православно образование, което съставлява добрата хазайка и домакинка.

Г-нъ Редактора забравя, че съ познаването само на Аристотеловий езикъ въ деветнадесетий вѣкъ не се отива много далечъ, особено до то, що се отнася по книжнина научна и нужна за домакинскитъ; затова разумнитъ родители предпочитатъ да испращатъ чадата си въ училища, гдѣто ще се научатъ единъ съврѣмененъ езикъ, въ който една мома, ако нѣма срѣдствата да довърши наукитъ си, то поне има какво да черпи за да научи най-елементарнитъ нѣща, нужни за една добра домакинка.

Едногласно всички ще признаятъ, че въ отношение на въспитание на дѣцата поне въ тѣзи страни, католическитъ училища стоятъ много по-високо отъ гръцкитъ, затова г. редактора на „Вима“ намѣсто да опрѣкава родителитъ, по добрѣ би направилъ да изнамѣри едно срѣдство за да постави гръцкитъ училища поне на равна нога съ католическитъ и тогава самитъ негови съотечественици при явенъ прогресъ ще испращатъ чадата си въ своитъ училища, безъ да иматъ нужда отъ съвѣтитъ на г. Редактора; още повече, че мнозина отъ казанитъ родители сѣ много по патриоти и гърци въ душата, отъ колкото може да бѣде единъ подобенъ отъ варненскитъ околности.

То що се отнася до религиозното отношение,

нека г-нъ Редактора не се тревожи толкозъ, защото отъ 10 години, гдѣто съществува французкото училище въ Бургасъ нѣкоя дѣвица не се е покатоличила както не сме си промѣнили и ний, католицитъ, догмата и еврейтѣ върѣта прѣди години, като посетвахме гръцкитъ училища, гдѣто паложително ни се прѣдаваше катихизисъ.

Защо дѣвцитѣ пѣли на процесията? Защо католицитъ при гръцки празненства не взимали участие въ пѣенето? На това здравия разумъ отговаря, че е много по-лесно, по милодично и приятно да се пѣе по гамата до, ре, ми, фа отъ колкото съ па, во, га, ди, зо.

При все това допускамъ да се даватъ такива съвѣти на съотечественицитъ си, нѣ неупростимо е щото единъ „нишманъ-напазъ“, който не прѣди много врѣме даде красивия примѣръ на гръцкото духовенство, като си хвърли рассото, да се докосва до такива въпроси, най-паче да говори за религии и морали.

Пословицата: „не дѣйте гледа какво вършѣ, нѣ правете що ви казвамъ“ и тя даже въ този случай не може го оправда.

Жанъ Посторино.

Провадия.

До каква безочливостъ сѣ достигнали властимающитъ у насъ, служатъ за доказателство долнитъ документи, отъ които се установява по единъ нагледенъ начинъ, че за каприза на нѣкои лица, правителството си провира гагата и тамъ, къдѣто нѣма никаква нужда. Растурга се единъ комитетъ, избранъ отъ гражданитъ въ Провадия, за да събира помощъ за въ полза на пострадали отъ наводнението, свикани отъ Околийския Началникъ и Кмета само за това, защото събравшитъ неизбиратъ за прѣдсѣдатель на комитета Кмета-народникъ и за Кассиеръ правителственния стамболистъ Исманлъ Арнаудоглу. Въ това събрание Кмета самъ прѣдсѣдствувалъ; но нека говорѣтъ самитъ документи!

Прѣписъ

ПРОТОКОЛЪ

Днесъ седмий Юний 1897 година, ний долоподи санитъ граждани на гр. Провадия, като се събрахме въ заведението на Славчо Кировъ за обсаждане начина, по който ще може да се помогне на провадийскитъ граждани за нанесенитъ имъ врѣди и загуби отъ ужасното наводнение прѣзъ днитъ отъ 1—7 того н. година. Слѣдъ обсажданятия, взема се рѣшение, че това ще може да се постигне само, ако се възлежи тѣзи грижа на нѣколко енергични граждани, за което общото рѣшение бѣ, да се избере единъ комитетъ състоящъ отъ шестъ (6) души, прѣдсѣдатель, подпрѣдсѣдатель, касиеръ и двама членове и една комиссия, състояща се отъ дванадесетъ души.

Цѣльта на комитета ще се състои: да дири срѣдства за по лесното и възможното събиране на доброволнитъ помощи, било въ парични суми, било въ храна, дрехи и др. за която цѣль още днесъ пристѣпни, като ще издаде общо въззвание къмъ всичкитъ граждани въ княжеството за тая цѣль и други срѣдства, каквито той намѣри за нужно. Цѣльта на Комиссията ще се състои въ това: ще опрѣдѣли загубитъ на всѣкой гражданинъ отдѣлно, ще се грижи за разпрѣдѣленена събранитъ помощи и други въ крага на тѣхната цѣль работи.

За членове на Комиссията се избраха; за прѣдсѣдатель Стефанъ Богдановъ, касиеръ Стоянъ Ив. Стояновъ и за членове; Янко С. Чучаркавъ, Иванъ С. Овчаровъ и Якимъ Ивановъ.

За членове на Комиссията се избраха; Провадийски Околийски Началникъ Начевъ, Провадийски гр. кметъ Н. Петровъ, Иванъ Христовъ нилето, Мирю Чанковъ, Недѣлчо Дечевъ, Ризо бей Юмеровъ, Исакъ Саманторовъ, Назиръ Велневъ, Юрданъ Костовъ, Стефанъ Въжаровъ, Иванъ Пинтевъ и Димитръ Тодоровъ.

Касателно събравитъ и испратени помощи паричнитъ ще се вписатъ въ провадийската касса, а отъ други родъ помощи тамъ къдѣто се види за удобно.

Прѣписъ отъ настоящий протоколъ да се прѣпрати чрѣзъ Провад. Град. Общински Кметъ на г-на Варнен. Окр. Управителъ за надлежно распорѣждане и знание.

Присѣдствували:

Прѣдсѣдательствующий на събранието: Провадий-

ски Град. Об. Кметъ (подписъ) Н. Петровъ. Слѣдватъ 72 подписа.

Вѣрно:

Прѣдсѣдатель на комитета: Г. Ивановъ.

ПРОВАДИЙСКО ГРАД. ОБЩИН. УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1782

Велѣдствие телеграммата на г-на Варнен. Окр. Управителъ подъ № 5347, Провадийското Градско Об. Управление обявява на населението въ провадийската община, че никакви комитети отъ частни лица по събиране пожертвования, за пострадали отъ наводнението въ гр. Провадия, нѣма да се признаватъ, а такива ще се съставятъ подъ прѣдсѣдателството на общинския кметъ и за членове, нѣколко по видни почтени граждани, гдѣто ще се внасятъ пожертвованията.

Гр. Провадия, 12 Юний 1897 г.

Кметъ: Н. Петровъ

Секретаръ: А. Д. Данчевъ.

№ 1811.

Провадийското Градско Общинско Управление, има честь да обяви на населението въ Провадийската община слѣдующето писмо на г-на Провадийски Околийски Началникъ отъ 13-й того подъ № 4930.

„Имамъ свѣдѣния, че изъ града се пускало слухъ отъ злопамѣненни лица, че съставенъ комитетъ отъ частни лица билъ растуренъ по партизански съображения по поводъ на това, умолявамъ Ви Господине Кмете да разгласите на населението изъ града, че той не е растуренъ по партизански съображения, а самъ по себе си, и че споредъ телеграммата на Господина Варненски Окр. Управителъ, не се допуска таквъ частенъ комитетъ, който може да прѣдизвика недоразумѣния и неприятности впоследствие, — отъ друга страна тѣзи сѣщитъ лица не сѣ чакали утвърдението си, а самоволно сѣ прибѣгнали съ намѣрение да заблудятъ обществото въ гр. Провадия, като намиратъ причини въ партизанството за недопущанieto имъ да експлоатиратъ, слѣдователно допущанieto за да се образува подъ мое прѣдсѣдательство, ваше подпрѣдсѣдательство и нѣколко почтени граждани с една дѣйствителна гаранция, както за пострадали отъ наводнението така и за самото правителство (не се разбира! б. р.).

Освѣтъ това недѣйте забравя да напомните, че тѣзи, които пускатъ такива слухове, ще бѣдѣтъ прѣслѣдвани и подвръжнати на наказание за подстрекателство. (Бре! Защо толкова строго? — Милостъ и помощъ къмъ наводненитъ! б. р.).

(Подъ) Окол. Началникъ: П. Начевъ.

за Секретаръ: П. Михаловъ.

Гр. Провадия, 16 Юний 1897 год.

Кметъ: Н. Петровъ.

Секретаръ: А. Д. Данчевъ.

РАЗНИ.

Въ сп. „Книжки Недѣли“ за мѣсець Февруарий т. г. въ статията „Философия Русскаго Самосознанія“ срѣщаме слѣдующитъ любопитни свѣдѣния за Петра Великий, който, както е извѣстно, много необичае блудомъ и униженята. Той забраняваше да падатъ прѣдъ царя на колѣни, както е обичая и до сега да се излиза прѣдъ азиатскитъ деспоти, да му цалуваатъ ръка, да си снематъ шапкитъ зими врѣме и т. н. т. Въ указа на Императора Петра прѣзъ 1701 год. четеме: „Какое же различіе между царя и Бога, когда воздавать будутъ равное обоимъ почтение? Менѣе низости, болѣе усердія къ службѣ и вѣрности ко мнѣ и государству, — сія то почестъ свойственна царю“. Царь Петръ не мисляше само за „Корона и Тронъ“, а се грижеше повече за Държавата си. Той не се затваряше въ Дворца за поданицитъ си и не пжтуване съ разни салтанати на Държавна смѣтка. Стефанъ Яворский, съврѣмененъ нему прочутъ синецатель, пише за царь Петра: „Съ нами ястъ, шить, ситѣ, съдитъ, любовниъ бѣсѣдуетъ съ нами; аки единъ онъ сосѣдъ и другъ съ намигъ прѣмърно созидателствоу, и, забивъ себя бити царя и монарха, евоже подсолнечіи прѣисещетъ, — всякому приступитъ“. Таквъ царь могатъ да обичатъ и Френцитъ!

